

ת"פ 42852/08/18 - מדינת ישראל נגד פלוני

בית משפט השלום בקריית שמונה

ת"פ 42852-08-18 מדינת ישראל נ' א'
בפני כבוד השופטת רות שפילברג כהן

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד
פלוני

הנאשם

הכרעת-דין

רקע ועובדות האישום

1. נגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירות של **תקיפת בת זוג**, לפי סעיף 382(ב) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, **והיזק לרכוש במזיד**, לפי סעיף 452 לחוק.

על-פי הנטען בכתב האישום, בזמנים הרלוונטיים לכתב האישום והגברת ר.א. (להלן: "**המתלוננת**") נשואים זה לזו, להם ילדים משותפים, והיא מצויה בהיריון. ביום 16/8/18, בשעות הבוקר המוקדמות, שב הנאשם לביתו שבצפת לאחר שלא היה בבית בלילה. המתלוננת שאלה אותו היכן בלילה, ומדוע חזר לבית שיכור, ובתגובה הנאשם השליך לעברה כוס זכוכית, שהתנפצה, ותקף אותה בכך שהכה אותה, שלוש פעמים בראשה, ומשך אותה לכיוון השירותים.

יריעת המחלוקת

2. הנאשם כפר בטענה כי תקף את אשתו. הנאשם אישר כי אכן, כנטען בכתב האישום, חזר לדירת המשפחה בבוקר האירוע, לאחר שנעדר במשך הלילה, ולאחר שבילה במסיבה לכבוד חבר שעוזב את מרכז הקליטה. לטענת הנאשם, המתלוננת כעסה על היעדרו, ובנוסף זעמה עליו לאחר שהבחינה כי הוא מתכתב בטלפון עם אישה אחרת. בין בני הזוג התנהל, לטענת הנאשם, ויכוח, במהלכו אכן זרק כוס שנשברה. לטענת הנאשם, הכוס לא נזרקה לכיוונה של המתלוננת, בניגוד למיוחס לו בכתב האישום. גרסת הנאשם הייתה, באופן כללי, כי "**המתלוננת פעלה מתוך התקפי זעם וקנאה בבעלה, אשר התכתב עם אישה אחרת**

עמוד 1

בשעות הבוקר, לאחר שלא ישן כל הלילה בביתו (סיכומי ההגנה, בדף 4 פסקה ראשונה), וכי על רקע זה העלילה אשתו נגדו תלונת שווא על אלימות.

עדים וראיות

3. העדה המרכזית, הייתה מטבע הדברים, המתלוננת, הגב' ר' א'. יוקדם ויצוין כי המתלוננת מסרה בעדותה בבית המשפט גרסה השונה מזו שנמסרה מפיה בחקירה, והכל כפי שיפורט בהמשך, ולפיכך הוכרזה "עדה עויינת". בנוסף, העידו, מטעם התביעה, שוטרים - חוקרי תחנת צפת סאלח סלאחה, ועמית שטרית, ושוטר הסיור, סלמאן סלאח, שהגיע לדירה ביום האירוע, עקב קריאה טלפונית של המתלוננת למוקד 100.

בנוסף, העידה גב' יעל יהולשט, מתורגמנית לשפה האמהרית, ששימשה לתרגום במהלך החקירה בתיק זה. הוגשו חקירותיו של הנאשם במשטרה, דוחות פעולה שונים, שיוזכרו בהמשך, וצילומים מהדירה.

מטעם ההגנה העיד הנאשם להגנתו.

דין והכרעה

4. לאחר ששמעתי את העדים, התרשמתי מהמוצגים ומהראיות, ועיינתי בסיכומי הצדדים - מצאתי כי המאשימה הוכיחה מעבר לספק סביר כי הנאשם אכן ביצע את העבירות שיוחסו לו. כפי שיפורט, שוכנעתי כי ביום האירוע הנאשם אכן תקף את אשתו והכה אותה, וכי השליך כוס שהתנפצה, במהלך מריבה בין השניים. אציין כי לא שוכנעתי בוודאות כי עבירת התקיפה בוצעה אחת לאחת כפי שכתב האישום פירט, וכי הנאשם אכן תקף את אשתו דווקא בשלוש מכות, ובמשיכתה לכיוון השירותים, כפי שמפורט בכתב האישום. בנוסף, לא הוכח מעבר לספק, כי הנאשם התכוון לפגוע באשתו בכוס שזרק. אף על פי כן, די היה במה שהוכח כדבעי כדי לבסס הרשעה מעבר לכל ספק בעבירות תקיפה והיזק במזיד לרכוש שיוחסו לנאשם.

אבהיר להלן את מסקנותיי.

5. המתלוננת, אשתו של הנאשם, הייתה בעת האירוע בהריון, ובעת העדות כבר ילדה, ונשאה את הפעוט שנולד במנשא על גופה. עדותה תורגמה בבית המשפט מהשפה האמהרית על ידי מתורגמנית. גרסתה של המתלוננת הייתה מצומצמת ביותר, ובעדותה חזרה שוב ושוב על תיאור קצר לגבי מה שאירע, לדבריה, ביום האירוע. לפי גרסה זו, **הנאשם זרק עליה כוס, והיא הזמינה משטרה** (עמ' 9 ש' 18). ניסיונותיו של התובע לברר, בשאלות פתוחות, את הרקע לכך שהנאשם זרק את הכוס, ולכך המתלוננת התקשרה למשטרה וקראה לעזרה, לא הועילו, והמתלוננת רק הוסיפה כי הנאשם זרק את הכוס לאחר ששאלה אותו איפה הוא היה (עמ' 10 ש' 11). כשהופנתה המתלוננת לכך שבמשטרה מסרה דברים נוספים על עניין השלכת הכוס, השיבה: **"אמרתי להם רק זרק את הכוס"** (עמ' 11, ש' 26). המתלוננת העידה גם, כי לאחר שהנאשם זרק את הכוס, היא יצאה החוצה (עמ' 10 ש' 23).

6. בשלב זה, לאחר שהוסכם כי נפלו סתירות מהותיות בין גרסתה של המתלוננת בביהמ"ש, לבין זו המפורטת יותר שניתנה במשטרה, הוחלט, ללא התנגדות ב"כ הנאשם, כי המתלוננת תיחקר בחקירה נגדית, כעדה עויינת. יחד עם זאת, בשלב שבו ביקשה המאשימה להגיש את אמרותיה של המתלוננת במשטרה, כנהוג במקרים דומים, ולשם טיעון על פי סעיף 10א לפקודת הראיות, עלתה מטעם הנאשם, ולא לראשונה, טענה כנגד טיב התרגום בחקירה זו.

7. החקירה בתיק זה לוותה על ידי מתורגמנית לשפה האמהרית הגב' יעל (יאטייש) יהולשט, שתרגמה את שתי חקירותיו של הנאשם, שתי חקירותיה של המתלוננת, ואת העימות שנערך בין בני הזוג (להלן: **"המתורגמנית"**)

כל פעולות חקירה אלה הוקלטו, וזאת למעט חקירתה השנייה מבין שתיים של המתלוננת.

המתורגמנית העידה מטעם התביעה ביום 13/11/19, עוד בטרם העידה המתלוננת עצמה (עמ' 11). המתורגמנית העידה כי היא מועסקת בחברה הנותנת שירותי תרגום, וכי איננה מכירה אישית את הנאשם ומשפחתו. בחקירתה של המתורגמנית על ידי עו"ד טרונך, דוברת השפה האמהרית, שצפתה בחומרי החקירה והאזינה/ להם בשפת המקור, עלה כי נפלו אי דיוקים בעבודת התרגום, כפי שזו השתקפה בהודעות הכתובות שערכו חוקרי המשטרה, שאינם דוברים אמהרית. בין היתר, הובהר כי במקום מסויים, רשם חוקר המשטרה, לכאורה מפי המתלוננת, את המשפט: **"אם בן אדם שותה זה קשה"**, כשבפועל, המשפט נאמר על ידי המתורגמנית, ביוזמתה, מבלי שהמתלוננת אמרה כך כלל (עמ' 13 ש' 2).

8. לנוכח החשש, שמא חומר החקירה אינו מבטא נכונה את דברי העדים, מפאת ליקויי תרגום, קטעתי את אותה ישיבה, והוריתי למאשימה לערוך תמלילים מתורגמים של כל פעולות החקירה שנעשו באמצעות תרגום. הדבר אמנם נעשה, פעולות החקירה המוקלטות תומללו על ידי חברת תרגום, והוסכם בהמשך, כי הצדדים יתייחסו לראיות אלה בסיכומיהם ובחקירות, ולא להודעות שנכתבו בעברית על בסיס תרגום המתורגמנית.

9. אף אני, בהכרעת דין זו, אבסס ממצאים לרוב על פי החומר המתומלל. ואולם אציין, כי מקרא התמלילים של חקירת המתלוננת ושל העימות, מובילים למסקנה כי לא פעם לא ניתן היה להבין בהקלטה את מלוא המלל, במיוחד את דברי המתלוננת, והדבר אף צויין על ידי עורכת התמליל. בנוסף, אתייחס גם להודעתה השנייה של המתלוננת, אשר לא תומללה, ואשר לגביה הוחלט כי תוגש, על אף שלא הוקלטה, וכי הצדדים יטענו לקבילותה בהמשך (החלטה בעמ' 13). בנוסף, הוגש גם החומר בעברית, שנערך על ידי החוקרים - חקירות הנאשם, המתלוננת והעימות, כדי שניתן יהיה להתייחס לפער בין מה שנאמר, לבין התרגום.

10. החקירה החלה בכך שמודיעה התקשרה למשטרה ביום האירוע, 16/8/18, בשעה 07.31 על פי דו"ח הפעולה הראשון (ת/1) נרשם כי נשמעו צעקות של בחורה שלא הפסיקה לבכות, ושמסרה שבעלה רוצה להרוג אותה. המודיעה מסרה כי בעלה של המתלוננת תקף אותה וכי היא יצאה מהבית.

11. תמלול השיחה למוקד 100 של המשטרה (ת/8), תיעד שיחה בשפה האמהרית מעורבת בעברית, שבה המתלוננת שבה ואמרה למוקד, מספר פעמים, שבעלה רוצה להרוג אותה, שהוא הרביץ לה לאחר שהגיע בסופו של לילה בו היה "בחוף", וכי המתלוננת יצאה מהבית.
12. בעקבות הקריאה למוקד, הגיעו שני שוטרי סיור בניידת לבית המשפחה. שוטר הסיור רס"ר סאלח סלמאן, תיעד כי רצפת הדירה הייתה מכוסה זכוכית שבורה, וכי הדבר תועד בצילום (ת/2). **המתלוננת מסרה לשוטרים כי בעלה אך זה חזר הביתה, צעק עליה, הרביץ לה בשתי סטירות לפניו, ושבר כוס זכוכית לעברה.** רס"ר סלמאן ציין כי **האישה נראתה מפוחדת ולחוצה**, ואילו הנאשם, שישב בבית, **"נראה עצבני"**.
13. יצויין כי הנאשם, בעדותו בבית המשפט, התבקש להתייחס להתרשמותו של השוטר כי היה עצבני, והגיב כי בעת נוכחותו של השוטר בבית, הוא דיבר עם אחיו בטלפון (עמ' 31 ש' 28), ואולם ההגנה לא חקרה את השוטר סלמאן בעניין זה.
14. עוד יצויין, כי לא ראיתי פגם ממשי בכך ששוטר הסיור הנוסף שנכח באירוע, לא מילא אף הוא דו"ח פעולה. איני סבורה כי בכל פעולה משטרתית, חלה חובת תיעוד על כל אחד מצוות השיטור, ולא ראיתי בכך מחדל, חרף טענות שהושמעו בעניין זה מטעם ההגנה.
15. בהמשך היום, לאחר כשעתיים, נגבתה מהמתלוננת הודעה בתחנת המשטרה (תמלול ת/11, וכן הודעה ת/12). בהודעה זו אישרה המתלוננת כי הזמינה משטרה, והעידה כי **הנאשם היה שיכור** (ת/11 ש' עמ' 1 ש' 28), **כי הכה אותה** (עמ' 9 ש' 6) וזכי אף **לא נתן לה לצאת ותפס לה את הידיים** (עמ' 7 ש' 15). המתלוננת **אישרה שאמרה למשטרה שהנאשם הרביץ לה**, אבל לא ידעה לציין כמה פעמים (עמ' 7 ש' 39).
16. בחקירה המתומללת, בנקודות מסויימות, קולה של המתלוננת לא נשמע היטב, ודבריה מבוטאים במלמולים. הדבר מלמד כי לא ניתן היה לשמוע היטב את דבריה לשם תמלול. התרשמתי ישירות מנטייתה של המתלוננת לדבר בשקט, ועל רקע זה דיבורם של החוקר והמתורגמנית, הוא הדומיננטי בתמלול. בנוסף, יצויין במיוחד כי המתורגמנית בולטת, ודבריה מובאים ברורות ובפירוט. לדוגמא, בעמ' 9 ש' 34 ואילך, צויין כי המתלוננת דברה באמהרית, ללא פירוט התוכן, ובהמשך נרשמו דברי המתורגמנית: **"היא אומרת אני יודעת מתי הוא שותה, הוא לא הולך טוב"** (עמ' 11 ש' 2). לא פעם נשמע תרגום הדברים על ידי המתורגמנית, מבלי שניתן לשמוע בבירור את דבריה של המתלוננת באמהרית. אף על פי כן, נרשמו מפי המתלוננת, באותה חקירה ראשונה, באופן ברור, הדברים שפורטו בסעיף 15 שלעיל, לפיהם בעלה הכה אותה, שבר כוס ותפס בידיה כשרצתה לצאת.
17. גם בעימות שנערך בין המתלוננת לבין הנאשם, ביום 19/8/18, מסרה המתלוננת, בנוכחות הנאשם, כי

הוא הכה אותה בסטירה, כי השליך את הכוס, וכי היא חושבת שהכוס נזרקה לעברה (עמ' 5 לתמליל ת/6א). בנוסף, מסרה, כי לפני שיצאה, תפס אותה הנאשם בידה, ומשך אותה, אולי לכיוון השירותים (עמ' 7 ש' 20).

18. בהודעתה השנייה של המתלוננת, מיום 18/8/18, שלא הוקלטה, ואשר תורגמה על ידי אותה מתורגמנית, המתלוננת חזרה בקווים כלליים על תיאור האירוע. נמסר שם מפיה כי הנאשם לא איים עליה, גרסה שנאמרה על ידה גם בהודעתה הראשונה, וכי רק הכה אותה (ת/13 ש' 5), וכי הוא לא מאיים עליה שיהרגה. המתלוננת הסבירה כי אכן אמרה למוקד 100 שבעלה יהרוג אותה, וזאת כי חששה ממנו, ולא כי איים לעשות זאת. המתלוננת הוסיפה כי כשהנאשם משך אותה לשירותים, הוא כופף את ראשה, כאילו בכוונה להכניסו לאסלה. המתלוננת מסרה כי מדובר באלימות חוזרת, וכי הנאשם כבר הכה אותה בעבר כשהיה תחת השפעת אלכוהול.

19. בטרם אתייחס לרושם שהותירה בי המתלוננת, יש להתייחס לטענות ההגנה לגבי מחדלי התרגום. כפי שכבר צויין, רוב פעולות החקירה שנעשו בשפה האמהרית, למעט חקירה יחידה מבין שתיים של המתלוננת, הוקלטו ותומללו. לענין זה יש להזכיר, כי החוק מחייב לבצע תיעוד חזותי או קולי של חקירת חשוד, שאיננה מתנהלת בשפת החשוד (סעיף 8(2) לחוק סדר הדין הפלילי (חקירת חשודים) התשס"ב - 2002), ואולם לא חלה חובה שבחוק לתעד חקירות עדים, שאינם נחקרים בשפתם. שימוש במתורגמנים הנו עניין שבשגרה, ובמקרה זה הוזמנה המתורגמנית מחברת תרגום, ללא שיקול דעתם של החוקרים באשר לזהות המתורגמן, מחברה העובדת עם המשטרה.

20. ראוי כמובן שמתורגמנים העובדים בתרגום פעולות חקירה משטרטיות יתודרכו תדורך מקצועי מותאם באשר לדרישות התפקיד. במיוחד ראוי, בהקשר להתרשמותי מהחקירה כאן, להבטיח כי מתורגמן לא יתערב יתר על המידה בחקירה, לא ישים דברים בפי נחקר, לא יזום שאלות או בירורים, ולא יעשה את מלאכת החוקר. החוקר, שאיננו שולט בשפת התרגום, איננו יכול, למעשה, להבטיח בוודאות שהתרגום הולם, ומכאן חשיבות יתרה לתרגום מדוייק וניטרלי. המתורגמנית במקרה זה, חרגה בנקודות מסוימות מדרישות התפקיד, ופעלה בנמרצות יתר. אף על פי כן, **התרשמתי כי חריגות אלה של המתורגמנית לא הסיטו את החקירה ממסלולה, ולא גרמו לעיוות ראייתי או לסיכון של תיעוד ממצא שגוי.** על אף שבנקודות מסוימות, כאמור, התרגום לא היה מדוייק - התרשמתי לסיכומי של עניין זה לטובה מהמתורגמנית כשהעידה את עדותה הקצרה, והיא נמצאה על ידי אמינה, ולא ככזו שפעלה במגמתיות להוסיף אשם נגד הנאשם, על מה שנאמר מפי המתלוננת. סבורני כי גם אם הייתה חריגה מהחובה לתרגם מילה במילה, חריגה זו הנה תולדה של שיחות שהתקיימו בין המתורגמנית למתלוננת, ושתורגמו, באופן כללי בנאמנות.

21. לעניין התרגום, יש לתת משקל מסויים גם לפועלו של החוקר המהל את החקירה, על אף שאיננו שולט בשפה האמהרית. במקרה זה נגבו אמרותיה של המתלוננת על ידי החוקרים עמית שטרית וסאלח סלאלחה. שני החוקרים העידו כי הם הנחו את המתורגמנית לתרגם בדיוק, להימנע מפירושים ולא להוסיף (עמ' 21 ש' 4, עמ' 23 ש' 32), והחוקר סלאלחה, שהנו חוקר מנוסה, בתחום אלימות

במשפחה, אף העיד כי הוא עוקב אחר מהימנות התרגום לפי סממני התנהגות, וכי במקרה של ספק בנכונות התרגום, הוא נוהג לערוך בירור (עמ' 24 ש' 19 ואילך). בחקירת המתלוננת לא התעוררו אצל החוקר ספקות שהצריכו מהלך לגבי התרגום.

22. השוואה בין ההודעה המוקלדת לתמליל, בחקירה הראשונה, וכן בין העימות המוקלד לתמלילו, **לא מביא** ממצאים לעיוות משמעותי של התרגום. מכאן, מצאתי כי ניתן ונכון יהיה להסתמך גם על החקירה השניה של המתלוננת, מיום 18/8/19 (מוצג ת/13), על אף שלא הוקלטה ותומללה, וזאת כי שוכנעתי לתת אמון בתרגומה של המתורגמנית, ואני משוכנעת כי מה שנכתב באותה הודעה אכן נאמר על ידי המתלוננת, תורגם ונרשם כהלכה.

23. אני מעדיפה את אמרותיה של המתלוננת במשטרה, על פני גרסתה בבית המשפט, וזאת על פי הוראותיו של סעיף 10 א לפקודת הראיות. המתלוננת לא עשתה כלל וכלל רושם של אישה שהעלילה על בעלה לשווא. אמנם בבית המשפט, המתלוננת חזרה בה, ומסרה באופן לקוני ועקבי שבעלה רק השליך כוס במריבה, ולא פירטה כי גם תקף אותה, ואולם התרשמתי כי בשלב זה, חודשים ארוכים לאחר האירוע, היא העדיפה להקל עם הנאשם, למען שלום בית, על פני מיצוי הדין עמו.

24. בחקירתה על ידי התובע, תחילה בשאלות פתוחות, ובהמשך בחקירה נגדית, המתלוננת הרבתה להשיב כי אינה זוכרת (לדוגמא עמ' 16 ש' 22), צמצמה את תשובותיה ככל שניתן, ורק חזרה, כמן מנטרה, על כך שהנאשם השליך את הכוס - עניין שאיננו מוכחש על ידו. יש לזכור, כי הנאשם טען שהמתלוננת העלילה עליו בכעסה ובקנאתה על כך שנעדר מהבית, ועל כך ששוחח עם אישה אחרת, ואולם המתלוננת לא מסרה זאת בחקירתה על ידי התובע (עמ' 9 עד 17 מיום 27/1/19). המתלוננת רק העידה כי היא מעוניינת שבעלה יחזור לביתם (מההרחקה עקב הליך זה) ויסייע בקשיים בגידול הילדים (עמ' 17 ש' 10).

25. ניתן היה להבחין, כי למרות גישה המגוננת של המתלוננת, שבעטיה בחרה לחזור בה מהטענה שבעלה הכה אותה, היא אישרה שהנאשם היה שתוי (עמ' 16 ש' 24), ואף הביעה הסתייגות אוטנטית ומעין חשש, כשנשאלה אם היא רוצה שהנאשם יחזור הביתה, כשהשיבה:

" אם ההתנהגות תהיה בסדר, תדברו איתו אז נחזור ונגדל את הילדים ביחד"

(עמ' 12 ש' 17)

בדברים אלה, הביעה המתלוננת את רצונה, גם בשלב העדות, כי הנאשם ישנה את התנהגותו, ואת חששה מ"התנהגות לא בסדר" שעלולה לקרות בעתיד מצד בעלה. אני סבורה כי אותה התנהגות, אשר המתלוננת חששה שמא תחזור, הנה אלימות כלפיה.

26. בחקירתה במשטרה ובעימות, ניכרה אצל המתלוננת נימה מתונה ומדייקת. גרסאותיה נעדרו סממני העללה או הגזמה. אילו פעלה, כנטען, מחמת זעם וקנאה, הרי שהייתה צפויה למסור תיאורים חריפים יותר באופן מגמתי, ואולם היא לא עשתה כן. כאמור, כשנשאלה אם הנאשם איים להרגה, השיבה לוא, כשנשאלה אם היא בטוחה שהכוס שהנאשם זרק כוונה אליה במטרה לפגוע בה, השיבה כי חושבת שכך

היה, אך איננה בטוחה, כשנשאלה איך הוכתה, ענתה לקונית: "ביד" או "בסטירה" (ראה לעיל).

27. אני שוללת את האפשרות שהמתלוננת יצאה מביתה מבלי שחשה סכנה, והתקשרה להזעיק ניידת רק כדי להעליל על בעלה, בעודה יוצאת מהבית ונשארת בחוץ, בהריון, כשילדיה הקטנים האחרים בפנים עם הנאשם. המתלוננת הותירה רושם חיובי, ומצאתי כי בעת המשפט היא מבקשת, בלשון רפה, על חשבון אמירת האמת, למזער את ניזקי התלונה והחקירה לבעלה ולמשפחתה, בשל קשיי החיים, ולא כי סיבכה את בעלה לשווא.

28. ב"כ הנאשם, עו"ד טרונוך, הפנתה לסתירות שנמצאו לכאורה בגרסאותיה של המתלוננת, ואולם לא מצאתי בעניינים אלה משקל מכריע. כך לדוגמא, לא ראיתי סתירה בין הודעתה של המתלוננת למוקד 100, כי **הנאשם רוצה להרוג אותה**, לבין אמירתה בחקירתה שהנאשם **לא איים להרגה**. המתלוננת הסבירה, כאמור, שחששה לחייה בשל התנהגותו האלימה של בעלה השתו, על אף שלא איים מילולית (ראה תמליל ת/6 א' ש' 28). כך גם לא ראיתי, כאמור, סתירה בגרסאותיה של המתלוננת לגבי הכוס שנזרקה (טענה שעלתה בסיכומי ההגנה). המתלוננת מסרה אמנם תחילה, כי הנאשם השליך את הכוס עליה, ובהמשך, מסרה כי אינה בטוחה שהייתה כוונה לפגוע בה, ואולם אני רואה בדברים אלה דווקא גמישות וכנות מצד המתלוננת, ואף מתינות והיעדר הפללה, יותר מאשר סתירה הפוגעת באמינותה. לא מצאתי בעייתיות בתיאור האלימות על ידי המתלוננת, וזאת על אף שהדברים לא נאמרו באופן זהה ממש. מדובר בהבדלים קטנים ושוליים, לגבי אירוע קצר, ובכך מקרה, נמסר תיאור עקבי לגבי סתירות ולגבי משיכתה של המתלוננת על ידי הנאשם כשרצתה לצאת.

29. הנאשם לא הותיר רושם אמין בגרסתו. לא מצאתי, כאמור, אמון בטענה כי אשת הנאשם כעסה רק כי שב לביתו בבוקר, וכי שוחח עם אישה בטלפון, עד שבחרה להזמין משטרה לבית בבוקרו של יום, בעודה בוכיה מחוץ לבית. יש לזכור כי הנאשם, בעימות עם אשתו, הודה כי היה עצבני (ראה בין היתר עימות ת/6 א, עמ' 3 ש' 34) וכי זרק כוס, אם כי לא לעבר אשתו, ושבר אותה.

30. דברים אלה עומדים בניגוד לגרסתו הראשונה של הנאשם, שבחקירתו הראשונה מיום האירוע הרחיק עצמו מכל טענה לגבי אבדן עשתונות, וטען כי הניח את הכוס על השולחן, והכוס התגלגלה ונפלה, וכי אשתו הגיבה בתגובה חריפה של הזעקת המשטרה, רק בשל כך (ראה ת/4 א' ש' 9, וכן תמליל ת/4 א, עמ' 6 ש' 33, שם אמר הנאשם שהכוס "נפלה לבד")

31. גם הגרסה לגבי אלמנט הקנאה, שבערה, על פי הנאשם, אצל המתלוננת, בשל השיחה עם אישה בשעות בוקר, איננה משכנעת. הנאשם העיד כי אותה אישה הנה אשת חבר "כמו משפחה" (עמ' 30 ש' 1), ולא הציג עדות, או ראיה, על חילופי הודעות לתמוך בטענתו כי אותו עניין היה משמעותי דיו כדי להביא את אשתו לפגוע בו דרסטית בתלונת שווא. לא ראיתי בדברים הגיון, וזאת בניגוד לגרסתה הסדורה שת המתלוננת בחקירת המשטרה. בחקירתה הנגדית על ידי ב"כ הנאשם, המתלוננת אישרה כי כעסה על בעלה, בשל שיחת הטלפון עם אותה אישה, ואולם אני סבורה כי היא עשתה כן מתוך מגמתה לסייע לבעלה, בדרך של שיתוף פעולה עם ההגנה בשאלות שהופנו אליה. כאמור, העדפתי את גרסת המתלוננת במשטרה, ולפיכך, אני קובעת כי גם אם שוחח הנאשם והתכתב עם אישה בבוקר האירוע, וגם אם הדבר לא נשא חן בעיני אשתו - לא הייתה בכך סיבה להגזמה או לתלונת שווא מצדה.

32. הנאשם לא הכחיש כי שתי אלכוהול ביום האירוע, ומסר כי שתי 3 בקבוקי בירה, אם כי בתחילה הרחיק עצמו גם מהטענה כי שתי. לעניין זה יש לציין כי שוטר הסיוור שהגיע לדירה לא תיעד רושם כי הנאשם היה בגילופין, ונרשם רק כי "היה עצבני". יחד עם זאת, מקובלת עלי גרסת המתלוננת, המכירה את בעלה היטב, כשציינה כי כששותה, הוא משנה התנהגותו, ונהיה אלים כלפיה (ראה בין היתר הודעתה השנייה ת/13). אין להבין את הדברים בהכרח כך, שהכוונה לשכרות מוחלטת עד אובדן עשתונות, ואני מוצאת כי המתלוננת, בחקירותיה במשטרה, תיארה בכנות את השפעתו הרעה של אלכוהול על בעלה. כאמור, גם בבית המשפט, כשהמתלוננת בחרה שלא להעיד את מלוא הפרטים לחובת הנאשם, היא אישרה כי היה שתי.

33. לא מצאתי משקל לטענות בדבר קיומם של מחדלי חקירה. לעניין ליקויי התרגום התייחסתי בהרחבה, ומסקנותיי הובאו. לא מצאתי כי היו בפועל עדים רלוונטיים למעשה, שכן האירוע התרחש בדירת הזוג ביחידות, למעט הילדים. נעשה ניסיון לאתר עדים במקום, ואולם נאמר לחוקר, מצד שכנים, כי אין רצון לשתף פעולה (ראה מזכר ת/10). מצאתי כי במקרה זה, לאור חזית המחלוקת, אין דופי בטיפול המשטרה. יצוין כי הנאשם דווקא, נמנע מהזמנת עדים שעשויים היו, לפי גרסתו, לסייע לו - כדוגמת אחיו, שעמו שוחח בטלפון, לדבריו, בעת האירוע או בסמוך לאחריו, ואף אותה אישה שעמה, על פי הטענה, שוחח או התכתב, כאמור בעת האירוע.

34. לסיכום, שוכנעתי כי הנאשם הכה את המתלוננת בבוקר האירוע, בהיותו תחת השפעת שתייה חריפה, ובכעסו על שאלותיה מדוע נעדר לילה שלם. **הנאשם סטר למתלוננת בידו, יותר מפעם אחת, ואף משך אותה לכיוון השירותים בדירה.** המתלוננת יצאה החוצה וראה למשטרה נסערת ובוכיה. **הנאשם אף השליך כוס בכוונה, מכעס, ושבר אותה,** ואולם איני קובעת כי הוא השליך את הכוס לעבר המתלוננת בכוונה לפגוע בה, וזאת מחמת ספק בעניין זה.

35. מעשיו של הנאשם, שסטר לאשתו ומשך אותה בניגוד לרצונה, מהווים עבירת **תקיפה סתם של בת זוג,** על פי סעיף 382(ב) לחוק העונשין כמיוחס לו.

באשר לשבירת הכוס תוך ויכוח משפחתי - אני מוצאת כי מתקיימים יסודותיה של עבירת **היזק לרכוש במזיד,** על פי סעיף 452 לחוק כמיוחס. כאמור לעיל, העדפתי את גרסת המתלוננת, שאף אושרה בחלק מאמרות הנאשם (בעימות לדוגמא), כי הנאשם הטיח והשליך את הכוס בכעסו, ולא הפילה ללא כוונה.

מי שמשליך כוס זכוכית, הרי שהוא שובר אותה "במזיד" כדרישת החוק, שכן מודעות לאפשרות גרימת התוצאה מתוך הלך-נפשי של פזיזות (קרי, אדישות או קלות-דעת כהגדרתן בסעיף 20(א)(2) לחוק העונשין) מספקת בעבירה זו, גם אם אין כוונה מיוחדת לנפץ, לשבור או לגרום לנזק לרכוש.

36. בסיכומי ההגנה נטען כי מדובר בכוס שערכה איננו רב, וששייכת לנאשם עצמו, וכי לפיכך לא מתקיימות דרישות סעיף ההיזק במזיד, או לחילופין יש בעבירה משום "זוטי דברים". איני מקבלת טענה זו בענייננו. סעיף 452 לחוק העונשין אוסר על הריסה, פגיעה, שבירה או פירוק של נכס כלשהו, ללא הצדקה בדין. הסעיף חל גם על נכסיו של המזיק עצמו, אם הנזק נעשה שלא כדין, וכאשר יש במעשה לסכן את הזולת, או את רכושו. תכליתו של האיסור על היזק לרכוש הנה תכלית מעורבת שעניינה אמנם בהגנה על רכוש,

ואולם גם בהגנה על הבטחון האישי ועל תחושת הבטחון. ראה לעניין זה התייחסות בספרו של כב' הש' קדמי "על הדין בפלילים" (מהדורת 2005) עמ' 1006, שם נאמר כי גם הריסת רכושו של ההורס עצמו תהווה עבירה, מקום בו המעשה פוגע בזולת.

37. השלכת חפצים וניתוצם במעמד רגיש של מריבה משפחתית מביא לא פעם להרשעה בדין בעבירת היזק במזיד, בנוסף, או גם ללא, עבירות נלוות של תקיפה, איומים, וכו', ראה לדוגמא בלבד מיני רבות, ת"פ (כפ"ס) 17170-04-16 מ"י נ' פלוני (19/12/16), וכן ת"פ (ב"ש) 66750-11-16 מ"י נ' פלוני (10/9/17). קיים צורך ממשי להגן על הערכים המוגנים בעבירת ההיזק לרכוש, שהנם במקרה זה שלווה נפשה של המתלוננת בביתה, וההגנה על רכושה של המתלוננת, גם אם מדובר בכוס בלתי יקרה. לפיכך לא מדובר ב"זוטי דברים".

סוף דבר הוא, כי אני מרשיעה את הנאשם בעבירות שיוחסו לו בכתב האישום.

ניתנה היום, י"ג תמוז תשע"ט, 16 יולי 2019, במעמד הצדדים